

roept in de stilheid van de sterfkamer zijn bleeke mond het: „Zoo ik niet had geloofd dat in dit leven”, uit.

Eerst in den na-nacht zinkt het bewustzijn voor goed weg.

Als op den vroegen Zondagmorgen van den 24^{en} Februari 1918 de kerkklokken haar zeven slagen over de nog duistere winterstad hebben geworpen, wordt, onder een laatste zenuwtrilling, de ziel van ROTTERDAMS geliefde kerke-dienaar aan haar lichaam ontscheurd om, in eeuwige zaligheid dat Licht te aanschouwen waarvan, toen zij nog een mond tot haar beschikking had, op den Rustdag te spreken ook in ROTTERDAMS kerken, haar lust was geweest.

* * *

Tot de Zonen en vrienden van hem, die toen over alle lijden heen was, heeft op Woensdag, in de kapel van EUDOKIA, Ds. C. B. BAVINCK gesproken. Daarna hebben zij het ontzielde lichaam uitgedragen naar CROOSWIJKS doodenakker. Bij de groeve werd, naar den wil van zijn emeritus-collega, alleen door Ds. B. VAN SCHELVEN Romeinen VIII gelezen en als het 7e vers van psalm 89 was gezongen, is in droef herdenken de talrijke schare heengegaan.

In den drang der liefde en der vereering voor hèn Ds. SMITT hebben zijn oud-catechisanten van ROTTERDAM voor een fraai monument op zijn graf gezorgd. Onder meer is daar het hèn zoo teekenend Schriftwoord uit II korinthe 12 : 9 op gebeiteld: MIJNE KRACHT WORDT IN ZWAKHEID VOLBRACHT.

Bij de onthulling en aanbieding op 4 September 1918 was Mevrouw SILLEVIS SMITT met haar oudste kinderen tegenwoordig en voerde DR. A. KUYPER JR. het woord.

* * *

Zoo heb ik dan het mij gevraagd IN MEMORIAM PROF. SILLEVIS SMITT verbreed tot een levensschets waartoe eigen herinneringen aan den Student en Ambtgenoot, aangevuld